

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 129.

Semte Session.

41de Møde.

Torsdagen den 1ste December.

(Fortf.)

S. Sage: Jeg maa slutte mig til, hvad den ærede første Taler anførte, at der maa lægges større Vægt paa denne Lov, end man ved første Biefast kunde være tilbøielig til. Den synes jo i sig selv aldeles uskyldig; den vedligeholder det Bestaaende, den fordrer kun en Navneforandring; den bestæmmer aldeles Intet om, at Monarchiet, altsaa Kongeriget for sit Vedkommende skal bære endeel af Omkostningerne ved den Forandring, som nu skal skee. Det kunde saaledes synes, at Rigsdagen, ved at votere denne Lov, aldeles ikke bandt sig for Fremtiden, men foretog et meget ligegyldigt Skridt. Jeg troer imidlertid, at saa onskeligt det end kan være, at Monteenheden indtræder jo før jo heller, maae vi dog see os for et Dieblif, for vi votere denne Lov. Den ærede Finantsminister siger, at Loven er for ham. Det er ganske vist; Loven er for ham, men det factiske Forhold er imod ham, den bestaaende Tingenes Tilstand er bestemt imod ham, og netop det, at det har været saa overordentligt vanskeligt at gennemføre det, der legalt var bestemt, viser, hvor betydningsfuld en Lov af denne Natur er for Hertugdømmernes Vedkommende, hvor den skal indføres. Jeg vilde ønske, at vi i Stedet derfor havde Loven imod os, og den factisk udviklede Tilstand for os; det vilde i mine Tanker meget betydeligt lette Sagens Ordning. Derimod maae vi vel erindre, at denne Sag gjentagne Gange for ikke mange Aar tilbage har været Gjenstand for meget omfattende Forhandlinger, at de jydste og de roeskildste Stænder androge paa en forandret Montefod, for at Monteenhed

kunde gennemføres for hele Monarchiet, at Regjeringen gif ind derpaa, at den i 1846 forelagde et Monteenhedsforslag, baseret paa, at Rigsdaleren skulde inddeles i 120 β , for begge Stænderforsamlinger, at begge disse meget villigt gif ind derpaa, men, saavidt jeg har forstaaet det, var det Modstand fra Hertugdømmernes Side, der foranledigede, at Monteenheden ikke blev sat igjennem. Atter nu har det allerede viist sig, hvor alvorligt man tager denne Sag i Hertugdømmerne, idet der i den holsteenke Forsamling — jeg troer, forinden nogen Lov er bleven forelagt Forsamlingen derom — har reist sig en meget bestemt Modstand mod en Forholdsregel af den Natur, saalænge ingen Convention med Hamborg og Lübeck var afsluttet. Jeg siger ikke dette for at fraraade en Forholdsregel af den Natur, men for at henpege paa, hvor vigtig Sagen er, og hvor vigtigt det vil være ikke at gaae hovedkulds tilværks, men klare sig de Vanskeligheder, der muligt kunne opstaae. Jeg troer heller ikke som den ærede første Taler, at Sagen er saa lidet betydelig hvad Omkostningerne angaaer, og jeg troer navnlig, at den ærede Finantsminister meget vilde betakke sig for selv at komme til at bære disse Omkostninger, dersom Rigsdagen i sin Tid skulde vægre sig ved at votere dem; thi det er vistnok meget betydelige Summer, her er Tale om. Vel skal ikke alle Courantstillinger indkaldes for at gennemføre Monteenheden, men dog skal en betydelig Deel af dem indkaldes, nemlig Cneestestillinger, Fiirstillinger og Tolvstillinger, medens man lader dem blive i Dmløb, der gaae op i den nuværende Rigsbankberegning. Naar det nu vil vise sig, at disse Omkostninger ere meget betydelige, naar man erindrer, at denne Sag er fremsat som en Sag,